

a odkazníků
tuzemských;

sečkati s vydáváním pozůstalosti nebo části, k pojištění pohledanosti potřebné, do cizozemska dotud, až tamní soud příslušný v příčině práva jich platně rozhodne.

b) k zaplacení
tuzemských
věřitelů.

§. 138. O věřitele ale, kteří jsou občané rakouští nebo cizinci v těchto zemích se zdržující, a kteří pohledanosti své již za živobytí na soud vznesli, nebo alespoň před skutečným vydáním pozůstalosti žalobu podali nebo u soudu opověděli, mají soudové rakouští péči míti tím způsobem, aby se jmění pozůstalé nevydávalo dříve, než se věřitelové zaplatí nebo se jim pohledanosti zjistí.

§. 139. Pročež se v případě úmrtí cizozemce nějakého mají dědicové, odkazníci a věřitelové takoví (§§. 137. a 138.), kteří se domnívají, že mají k pozůstalosti nějakého práva, vyzvati ediktem, na přiměřenou lhůtu vyhotoveným, aby pohledanosti své ve lhůtě této opověděli, sice žeby pozůstalost byla vydána zahraničnímu soudu, nebo osobě, která by náležitě prokázala, že jest od soudu toho k přejmutí pozůstalosti zmocněna.

Jak se mají
vyjednávat
pozůstalosti
cizozemců,
kteří tu měli
své řádné
bydliště.

140. Žádají za příčinou úmrtí nějakého cizozemce, který v Rakousku měl své řádné bydliště (§. 24.), dědicové v tuzemsku se nalézající, aby soud rakouský vyjednávatí pozůstalosti předse vzal, mají se v listu provolacím, ježto se vyhotoví, také cizozemští dědici a odkazníci, ač jsouli tu jací, vyzvati, aby právo své opověděli, sice by soud rakouský vyjednával s těmi účastníky, kteří-by za to žádali. Nepřihlásili se v následku tohoto listu provolacího, který se také do zahraničných novin vložití má, nikdo, nebo jsouli ti, kdož se přihlásili, srozumění, aby soud rakouský pozůstalost vyjednával, má se vyjednávatí podle zákonů zdejších předse vzíti. Naléhají ale účastníci, kteří se hlásili, anebo naléhali příslušný úřad cizozemský sám na to, aby se pozůstalost vyjednávala u soudu cizozemského, tehdy má se žádosti této vyhověti.

Jak se mají
vyjednávat
pozůstalosti
poddaných tu-
reckých.

§. 141. Pozůstalosti poddaných tureckých, kteří zemřeli v Rakousku, má, když dědicové jsou známí a v Rakousku usedlí, a když za vyjednávatí žádají, co se týče movitého jmění, v těchto zemích pozůstalého, vyjednávatí podle zákonů rakouských soud rakouský, podle bydliště zůstavitelova příslušný, a má pozůstalost dědicům odevzdati.

§. 142. Jsouli dědicové neznámí, nebo žádají za to dědicové známí, tehdy mají všickni tiž, kdož se na pozůstalost táhnou, listem provolacím býti vyzváni, aby právo své v šesti měsících opověděli a náležitě dokázali, sice že by se celá pozůstalost nebo přiměřená část pozůstalosti (§. 143.) odevzdala nejbližšímu vyslanství otomanskému.

Vždy má ale soud, podle předešlých paragrafů příslušný, péči míti o bezpečné schování věcí a spisů zemřelého.